

**Hogyan képzelem el az életemet az elkövetkező húsz évben, munkáimban
és leendő családomban**

*Egy a 9,2 milliárdból - A világ 20 év múlva s az alatt, benne egy anya, egy
feleség, egy lelkész-pszichológus, vagyis én*

*Készítette: Plesa Boglárka
Ukrajna, Kárpátalja, Beregszászi járás,*

*Iskola: Nagyberegi Református Líceum
Ukrajna, Kárpátalja, Beregszászi járás,
90242 Nagybereg, II. Rákóczi Ferenc út 80.*

Tartalomjegyzék

Köszönetnyilvánítás

... mert egyedül nem megy 3

Én lettem egy mese hőse

... szeretnék a 36 éves énemről is írni, ezért a születésemmel kezdem 4

Hihetetlen család

... akárhogy is, de az élet csak így teljes 5

Vígjáték az iskola

... az örömek, a csalódások színtere és a jellemformálás 7

Barátokkal szép az élet

... van olyan barát, aki ragaszkodóbb a testvérnél 8

Terveim és a valóság

... az olyan terv, amely minden részletében élvezetesnek ígérkezik, soha nem sikerülhet 9

Én és a másik felem

... a házasság a cipzárhoz és az ollóhoz hasonlít: az egyik félnek egymagában nincs értelme 10

Bújócska Istennel

... azt hittem, ha egyszer közel vagyok Hozzád, az már nem változhat 11

Ember tervez, Isten végez

... mi az Isten ügye mellett vagyunk, és az Isten ott van mellettünk 12

A két hivatásom: keresztyén és pszichológus, lelkész-pszichológus?

... ahogy tanárból, úgy pszichológusból is sok van, de kevés a jó 14

Végül hazatalálsz – Az én kislányom

... semmivel sem tudsz meglepni két fiam, van 16

Életünk meséje

... ami egy gyerek agyában, lelkében zajlik, a mérhetetlen kíváncsiságot a világ iránt, ezt nem lehet elvenni tőle18

Összegzés

... egy élet néhány mondatban 24

Mellékletek

... a 20 évvel ez utáni énem rajzai. Édesanyám egy tehetség 25

Köszönetnyilvánítás

... mert egyedül nem megy ...

Köszönetet szeretnék mondani apa, anya, Krisz, Ferike, Margit mama, Feri nagypapa, Gizi mama, mert nélkületek ezek a lapok üresen maradtak volna.

Köszönetet szeretnék mondani Laci tanár úrnak, amiért lehetőséget, segítséget adott ahhoz, hogy szavakba öntsem az élményeimet, álmaimat.

Köszönetet szeretnék mondani a Johannita Lovagrendnek, hogy meghírdették ezt a pályázatot, mert, megírásakor mind jobban és jobban megismertem önmagamot.

Ugyancsak fontos megköszönnöm a szobatársaimnak, hogy sokszor a bátorításuk és a viccek mutattak irányt az álmaim körvonalaihoz.

De leginkább Istennek tartozom hálával. Hálás vagyok azért, hogy amikor úgy éreztem nincs több ihlet, már elfogytak a szavaim, és hiába kutattam nem találtam az emlékeimet, akkor Te csak megintettél, és azt mondtad: „Velem csináld, és ne a magad eszére támaszkodj... Ha velem akarsz jönni, akkor engedned kell, hogy én vezessek. Ne te légy a vezető ülésben, hanem én. (Máté 16:24 alapján).

Én lettem egy mese hőse

... szeretnék a 36 éves énemről is írni, ezért a születésemmel kezdem ...

„Te alkottad veséimet, te formáltál anyám méhében. Magasztallak téged, mert félelmes és csodálatos vagy; csodálatosak alkotásaid, és lelkem jól tudja ezt.” (Zsolt 139:13-14)

2003. március 4-én születtem egy ungvári kórházban. Ezen a napon nem történtek nagy dolgok a világban: nem ekkor találták fel a telefont, nem jelentek meg toplistás zenék, nem történt elnökválasztás, nem lett vége a világban zajló háborúskodásnak. Ez a nap mégis különlegesnek számított nekem és a családomnak. Megérkeztem az Isten által rám bízott földi küldetésemre. Hiszem, hogy mindannyian feladattal érkezünk a földre. Ott kisbabaként az első nagy feladatom az volt, hogy megmutassam Isten nagy szeretetét, hogy az Ő kegyelmi ajándéka még tart. Egy kisbaba, Isten lényét tükrözi.

Könnyen a világra jöttem. Nyugodt baba voltam, aki csak nézte a világot ahová csöppent. Anya azt mondta, először mikor meglátott az jutott eszébe: *”Olyan, mintha apát szülte volna meg”*. Nagyon sok hajam volt, fekete színű és nagy, sötét gombszemeim. A szüleim csodálkoztak is, mivel a családban senki nem volt fekete hajú.

Anya beszélgetni akart, és mivel én nem tudtam mit mondani, csak engedtem hadd beszéljen hozzám. Úgy sejtem szerettem a hangját, megnyugtatót és biztosságot ígért. Apa csak később érkezett meg a kórházba. Akkor még nem volt divat a papás-mamás szülés. Ott voltak mind ketten, ők lettek a szüleim, Isten akarata szerint. Kaptam akkor ott tőlük ajándékba egy nevet. Apa anyát mindig úgy becézgette, hogy bogaram, bogárkám és így lettem én Boglárka.

Isten a saját képére formált engem és mindenki mást is. Az Ő hasonlatosságára formált meg, nem úgy, mint az összes állatot a földön. Kacsák, sündisznók, bárányok és kecskék nem lettek Isten képére formálva. De mi igen. Választhatunk jó és rossz között. Van tudatunk. Beszélhetünk Istenhez. Imádkozhatunk hozzá. Sőt, a Biblia azt mondja a Zsoltárok 8:6-ban: **”Kevéssel tetted őt kisebbé Istennél, dicsőséggel és méltósággal koronáztad meg.”**

Isten bizonyos értelemben eltervezte az életünk, még mielőtt megszülettünk volna. Isten azt mondta Jeremiásnak: **”Mielőtt megformáltalak az anyaméhben, már ismertelek, és mielőtt a világra jöttél, megszenteltelek, népek prófétájává tettelek.”** (Jeremiás 1:5). Tudom, hogy Istennek célja van az életemmel. Vajon akkor tudtam-e ebből bármit is? Nem tudom, nem hinném. Ott, akkor még csak biztonságra, szeretetre vágytam, na meg persze tejre és alvásra.

Az idő nem állt meg a születésem után sem. Egyre csak szaladt előre. Mire megszoktam a mátmát, már beköszöntött a holnap. Részesé lettem az évek számlálásának. Az idő, hasonló a világűr végtelen kiterjedéséhez, amit emberi agy képtelen felfogni. A Biblia tanít, hogy időnket bölcsen használjuk fel,

hogy majd Isten áldásának és örökkévalóságának részesei lehessünk. Az Efézus 5:15-17 azt mondja: **”Jól vigyázzatok, hogyan éltek; ne esztelenül, hanem bölcsen, kihasználva az alkalmas időt, mert az idők gonoszak. Éppen ezért ne legyetek meggondolatlanok, hanem értsétek meg, mi az Úr akarata.”** A Krisztusban lévő élet hatalmas ajándék. Nem szabad esztelen percekben leélnünk. Meg kell tanulnunk az időnket fontos dolgokra szánni, hogy a nagy isteni csodákat a mindennapi életben ki tudjuk bontani.

Hihetetlen család

... akárhogy is, de az élet csak így teljes ...

Nagycsaládban nevelkedtem. Keresztszüleimnek velem egyidős gyerekei voltak. A családi ünnepeken, összejöveteleken mindig dugig volt a ház. Finom illatok terjengtek a házban, ilyenkor nevetés töltötte be a szobákat, kacagó, kergetőző gyerekek a folyosókat, akik próbáltak a hűtő közelébe férkőzni, hogy meglessék az édességet, megéri-e érte céklát enni. Hétköznapiokon viszont néha túlságosan is csendes volt az otthonunk. Anyával voltunk ketten. Apa külföldre járt dolgozni. Emlékszem egy késő estére. Fent maradtam, hogy elköszönjek apától. Ő beült egy kisbuszba, és legurult a dombon. Sokáig nem jött haza. Sosem értettem, miért kell neki olyan sok időre elmennie. Az időt, amit nélküle kellett eltöltenünk, mindig próbáltuk valamivel kitölteni. Sokat játszottunk kint a „*dombunkon*”, ugyanis a falu legmagasabb pontján lakunk. Mindig is szerettem itt élni, olyan, mintha az embert a fákkal, szőlősorokkal, szántóföldekkel, virágokkal Isten karolná át.

„Szaporodjatok és sokasodjatok...” (1Móz 1:28)

2006 őszén újabb ajándék és üzenet érkezett a Mennyből. Egy kis emberrel bővült a család, akit Krisztofernek nevezünk el. Rajta keresztül tanultam meg, milyen is a testvéri szeretet. Kialakult egy megmagyarázhatatlan kötelék köztünk, ahogy nagyobbak lettünk. Tudtam, hogy nekünk majd mindig meg kellesz védenünk egymás, mindig ki kellesz állnunk egymás mellett és minden körülmények között meg kell majd bocsátanunk egymásnak.

Anya tanított meg imádkozni. Esténként az ágyam mellé térdepelt és együtt imádkoztunk, énekelt nekem vagy mesét olvasott. Ő volt az a személy, akibe mindig egy földi angyalt képzeltem bele. Ahogy totyogós koromban fogta a poharam alját, úgy fogja ma is a kezemet. Nem válhattak valóra az álmai, ezért próbál mindent megtenni, hogy a miénk megvalósuljon. Sokszor nem könnyű velünk, de ő mindig helyre tesz.

A külföldi munka után apa hazajött és az összegyűjtött pénzből elkezdte építeni a saját autószerelő műhelyét. Ma már van benne festőkabin, és autófényezéssel foglalkozik. Megtanította, hogy sosincs késő belekezdeni az álmainkba. Már kisfiúként keményen kellett dolgoznia. Sosem volt könnyű dolga,

sokszor látok kétségbeesést ma is az arcán. Megtanított küzdeni. Ő az, aki sosem választotta a könnyebb utat. Minden nap ad magából egy kicsit.

A szüleim hatása az életemben kifejezhetetlen. Az ő szerelmük, hitük, hűségük, erejük, szeretetük, gondviselésük példaértékű számomra. Bárcsak mindemből a legjobbat megadhatnám nekik, bárcsak visszaadhatnám azt a sok gondoskodást, amit tőlük kaptam. Csak Isten áldását tudom rájuk kérni.

“Alkotá az Úr Isten azt az oldalbordát, amelyet kivett az emberből, asszonnyá, és vivé az emberhez.” (1Móz. 2:22)

Nekem megadatott az az áldás, hogy mind a négy nagyszülőmet megismerhettem, meghatározták a gyerekkoromat. Sok mindent adtak ők nekem: a történeteik, meséik, leckéik, szeretetük, gondoskodásuk által. Apa szülei velünk egy udvaron élnek. Általuk, tanultam meg, hogy minden választás, állhatatosság kérdése. Nagypapámnak számomra elképzelhetetlenül hányattatott gyermekkorra volt. Hárman voltak, az édesanyjuk nevelte őket, mivel apjuk korán meghalt. A nagypapámat dédmamám beadta nevelőintézetbe, mivel képtelen volt ellátni őt. Ott eléggé kisiklott, már kilenc évesen rászokott a dohányzásra. Felnőttként egy brigádban dolgozott, megtalálta a szerelmet és jó életet igyekezett biztosítani a két gyermekének és feleségének. Láncdohányos volt. Az egészsége egyre jobban romlott, egyre többet köhögött. Ez a szenvedély drága is volt. Az Úr és az akarat ereje mégis megszabadította egy olyan dologtól, ami csak rombolt. Szabad akaratot kaptunk Istentől, így az ember, aki rendelkezik szabad akaráttal, képes szabadságából fakadóan választani jó és rossz között. Az ember hitét tekintve is alapvetően ez a két választás van: Isten és a Sátán. ***„Egy szolgál sem szolgálhat két úrnak: mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és mammonnak.”*** (Lukács 16:13)

Anya szülei Váriban élnek. Sokat voltunk náluk. Itt tapasztaltam meg először milyen is a gyász. Szokásos hétköznapi reggelen, amikor felébredtem és ki mentem a konyhába éreztem, valami baj van. Fent volt már apa is, és bent volt mama. Apa anyát karolta át, és akkor elmondták: „*meghalt nagypapa*”. Nem sírtam, egyszerűen nem tudtam felfogni, hogy nem láthatsz valakit már, akinek még tisztán emlékszel a nevetésére, a ráncaira. Nehéz a búcsú, beletörődni a hiányba, hogy többé már nincs. Nagymamám az egyik legerősebb asszony, akit ismerek, ha nem a legerősebb. Voltaira azt mondta: *”Az élet olyan, mint a hajótörés. De soha ne felejtünk el énekelni a mentőcsónakban!”* Nehéz sorsú nő volt. Korán fel kellett nőnie. A szerelemben sem várhatta a sokak által emlegetett biztos kikötőt. Nagypapa szeretet a pohár után nyúlni, ami erőszakossá tette. Sokszor megütötte mamát. Sok helyen élt a világban, követte katona férjét, amerre az ment. Saját álmait mélyen eltemetve magában. Végül Váriban kötöttek ki. Nehéz élete volt, de mégsem felejtett el énekelni.

Vígjáték az iskola

... az örömek, a csalódások színtere és a jellemformálás ...

Az óvodában sajátítottam el a társas együttlét normáit, a közösségi szemléletet. Nem szerettem. Mindig haza vágytam. Sosem tudtam délben aludni, mindig ébren feküdtem és néztem a plafont. Itt tanultam meg, megvédeni magam. Utólag visszagondolva mégsem tudtam eléggé értékelni azokat az éveket. Ma már sokszor visszasírom. Hiányzik az „*adj király katonát*”, hiányzik az ovis gríz, hiányzik a sok mese, és talán még a déli alvás is.

A falunkban lévő általános iskolában kezdtem el tanulni, az ukrán tannyelvű osztályban. Hatan voltunk, persze mindenki magyar. Gyönyörű éveket töltöttem el itt. Kis osztály volt, de mégis összetartó. Emlékszem, hogy mikor matekon kimentem a táblához, még meg tudtam oldani a feladatokat. Anya mindig leültetett és olvastatott, leírtuk együtt a házi feladatokat, megtanultuk a verseket, mondókákat. A barátnőimmal sokat fogócskáztunk a folyosókon, és lestük a fal mögül a helyes fiúkat. Az iskola szomszédságában volt egy élelmiszeres bolt. Sokszor kértem pénzt a szüleimtől, és ha csak egy hrivnyát kaptam, már annak nagyon örültem, mert abból már tudtam sós pálcikát venni.

Szívesen gondolok vissza a kisiskolás időkre, akkor még volt bennem bátorság ahhoz, hogy kiálljak mások elé szerepelni, színészkedni. Jártam táncrea is, és átélhettem milyen balerinának lenni. Meghívást kapott a táncsoportom Odesszába. Először láttam világot. Fantasztikus volt érezni a tenger sós illatát, halk morajlását, látni a lemenő napot, ahogy a tengerbe bukott. Ebben a városba ettem először saurmát, valami nagyon jó íze volt.

A négy ukrán tannyelvű osztály befejezése után, átmentem a Beregszászi Bethlen Gábor Magyar Gimnáziumba. Az itt eltöltött idő is mély nyomokat hagyott bennem, és kellemesen felidéződő érzéseket. Az eleinte nehezen induló kapcsolatok, végül virágzó barátságba mentek át. Osztoztunk álmokban, kalandokban, csínyekben. Jártam zenébe, harmonikáztam. Itt szerettem bele az olvasásba. De nem a létesítmény, hanem a barátok által. Faltam a könyveket. Bár nem sokra tartják a csöpögős, romantikus könyveket, és valóban nincs olyan értéke, mint mondjuk egy Hemingway-nek, de lehet belőle tanulni. Egy lány lelkének ilyesmire is szüksége van. Megtanultam, hogy nem szabad a múltba nézni, mert akkor nem látjuk meg azt, ami az orrunk előtt van; tetteink vallanak magunkról; hogy a mosoly tökéletes plasztikai sebész.

Nehéz idő a kamaszkor. Tudod, hogy nem jól csinálsz valamit, de túl büszke vagy a tanács meghallgatásához. Sokat veszekedtem a szeretteimmel. Szemükre hánytam a hibáikat, hiányosságaikat, miközben magam mindig áldozatnak hittem. Teljes káosz uralkodott bennem. Sokszor éreztem magam magányosnak, tehetségtelennek, zavarodottnak.

Szerettem hittanra járni, majd később kátéra. Bár már a falubeliekkel az útjaink szétváltak és ki-ki a maga útjára lelt, de itt újra találkozhattunk. Itt közelebb érezhettem magam Istenhez.

Az iskolában 9. osztályos voltam. Választás előtt álltam. Két lehetőség állt fenn: maradok a gimiben, vagy felvételizek a Nagyberegi Református Líceumba. Nem tudtam mit akarok. Félttem a változástól, félttem a kudarctól, félttem az újtól. Sokat tépelődtem, kértem Isten útmutatását. Lekonfirmáltam és ezzel el kellett búcsúznom a hittan óráktól. Isten azt az ígét helyezte a szívemre, hogy „**Légy hű mindhalálig, és néked adom az élet koronáját.**” (Jelenések 2:10)

Barátokkal szép az élet

... van olyan barát, aki ragaszkodóbb a testvérnél ...

Péld 18:24b

2018. január 12-én megszületett a második kisöcsém. Rettentően boldogok voltunk. Már nagyon vártuk az érkezését. Talán, ez az izgalom tette még emlékezetesebbé, azt az utolsó évet. Anya elmondásai szerint, Krisz születését is nagyon vártam, sokszor tapasztottam a fülem a hasára, hogy hallgatózzam. De így, ilyen „*idős*” fejjel, azért mégis másabb volt. Tisztán emlékszem, mikor elfojt anya magzatvize. De ő nyugodt maradt, még elment zuhanyozni. Összepakolt, apával kocsiba ültek, és elmentek. Másnap kora reggel jött a világra, nehéz szülés volt. Egy csoda volt. Nem láttam még nála szebbet. Meglátogattam a kórházban, azt mondták nagyon nagy baba, pedig én nála kisebb teremtést még nem láttam. Az ő érkezésével a családuk felrázódott a megszokássá vált mindennapok mókuskerekéből.

Még jobban nem vágytam el otthonról. De rájöttem valamire, nem maradhattok örökké meg az otthon biztonságában. Ki kell lépnem a komfortzónámból, és rá kell bíznom magam Isten megtartó szeretetére.

Az otthoni barátnőimmal mindannyian féltünk. Tudtuk, hogy a mi kis bandánk hamarosan felbomlik. Még értékesebbé vált az együtt tölthető idő. Isten engem azzal az áldással ajándékozott meg, hogy nem kellett egyedül neki vágnom az újnak, a líceumnak. Kaptam magam mellé egy barátot, akivel a nehéz is, egy fölfedezetlen kalandnak ígérkezett. A neve Hajni. Mi, bár nagyon különbözzünk, de mégis ha legjobb barátnőt kellene választanom, őt választanám.

Együtt vágtunk bele a felkészítőbe, vizsgákba, a líceumba. Rettentő bizonytalanok voltunk. Nem bíztam magamban, hogy én elég jó vagyok ennek az iskolának, a színvonalának. Aztán eljött a felvételi napja. Már nem volt helye az önbizalom hiányos csipogásomnak, tudni kellett. Imádkoztam sokat Istennek, hogy legyen úgy, ahogy ő akarja. Mégsem tudtam magam beleengedni teljes mértékben Isten oltalmazó kezeibe. Sokszor ma sem sikerül. De Isten azt akarta, hogy itt legyek. És most itt tanulok.

A Nagyberegi Református Líceumtól sok mindent kaptam. Fantasztikus szobatársakat, akik által megtanultam, milyen egyediek is vagyunk mindannyian és, hogy csak egy jó poén kell és egy tervezett esti tanulás rögtön dugába dőlhet. Egy este végig néztem rajtuk, és arra gondoltam, milyen abszolút különböző is minden ember. Ott van Hajni, a legerősebb korombeli, akit ismerek. A szarkazmusok királynője. Nem szereti kimutatni az érzéseit, jobb szereti azt az állapotot láttatni, hogy ő sebezhetetlen. Szeret a háttérben meghúzódni, és onnan figyelni az eseményeket.

Andi, az önbizalom megtestesítője, látszólag: belül viszont ő is sokszor érzi magát kevésnek. Úgy tud szerepelni, hogy az embereket elvarázsolja a műsorával. Szeret középpontban lenni, de van, hogy elfárad, és már csak a nap végét várja.

Szabina, akinek nagyon jó szíve van. Amit szeret csinálni, annak teljesen odaadja magát. Szereti a romantikus filmeket, szeret tanulás közben zenét hallgatni. Szeret álmodozni tanórákon is, mert a jegyzeteinél mindig elég sok kérdőjel szerepel.

Johanna. Teljesen át tudja magát adni a szerelemnek. Nagyon gondoskodó azokkal szemben, akiket szeret. Csendes, jobban szeret a háttérben maradni. Mindannyian másfélék vagyunk. Az osztályban is annyi sokféle ember került egybe. Itt láttam meg annak az igének a valóságát, hogy Isten mindegyikünket egyedire teremtette, mert egyedi terve van az életünkkel. Ő személyesen ellenőrizte formálódásunkat, mert olyan dolgot tartogat nekünk, amit csak mi tudunk megtenni.

Mindegyikük barátságát szeretném megtartani egy életre!

Eljött az utolsó évem a líceumban. Újra választás előtt állok. Bizonytalan vagyok és félek. Félek az egyetemtől, félek a nagyvilágtól. Felnőttes döntést kell meghoznom most, ami az egész életemre kihatással lesz. De tudom, hogy nem vagyok egyedül. Isten velem van, szüleim, barátaim, tanáraimon keresztül. Eljött az ideje annak, hogy felhasználjam, amit egész gyermekkoromban útravalókként kaptam. A pillatok, amelyeket valaha átéltem, a leckék, amiket megtanítottak nekem az életről, ezek összessége vagyok én, ebből áll össze a történetem. Kíváncsian várom, mi vár rám a jövőben.

„Alaktalan testemet már látták szemeid; könyvedben minden meg volt írva, a napok is, amelyeket nekem szántál, bár még egy sem volt meg belőlük.” (Zsoltárok 139:16)

Terveim és a valóság

... az olyan terv, amely minden részletében élvezetesnek ígérkezik, soha nem sikerülhet ...

Jane Austen

Pszichológiát és teológiát is tanultam. Mindkettő hihetetlenül vonzott. Az egyetemi évek sok mindent adtak számomra: próbákat, barátokat, leckéket, álmokat, célokat és szerelmet. Tisztán emlékszem az első találkozásunkra. Ünnepekhez készülődtünk, akkor értem a vizsgáim végére.

Barátaimmal együtt akartunk tartani egy ünnepek előtti csajos bulit, de hirtelen mindegyiküknek közbe jött valami családi ügy: az egyikünk először látogatta meg a barátja családját, a másikunknak a bátyja el akarta jegyezni a barátnőjét. Így a terveink egy nap alatt dugába dőltek. Ott ültem egyedül az üres kollégium épületben, és gondolatban már én is otthon jártam. Mindig is szerettem a spontán dolgokat. A bőröndbe összehajigáltam a cuccaimat, s már indultam is a vasútállomásra, remélve, hogy hazajutok estig. A vicc az egészben, hogy Budapesttől Beregszászig estére könnyen eljutottam, viszont vannak dolgok, amelyek sohasem változnak, hiszen a településre, ahol születtem még mindig nem járt busz. Ott álltam egy nagy bőrönddel, és már azon voltam elrontom az otthoni meglepetést azt, hogy csak úgy felbukkanok és felhívom szüleimet, jöjjenek értem. De akkor mégis megállt előttem egy busz tele emberekkel, és én lehetőséget kaptam arra, hogy hazamenjek. Kiderült út közben, hogy a busz nem a falunkba tart, csak elmegy mellette, így a 4 km-es utat hazáig valószínűleg nekem kellesz megtenni lábon, egy guruló dobozzal. A buszon állva ismerős izgatottság szorította össze a szívemet, jó érzés volt itthon, Kárpátalján lenni. Jó érzés volt érezni a busz zötykölődését, s nézni az ablakon át elsuhanó ismerős tájat. A beregújfalui letérő előtt valaki elkiáltotta magát, hogy álljon meg a busz! Tehát nem kell egyedül megtennem az utat, legalább lesz valaki, akivel osztozhatom a sötét út rejtelseiben. A busz ajtajánál a bőröndöm beakadt és hiába ráncigáltam, nem mozdult. És akkor egy bársonyos hang felajánlotta, hogy segít. Az járt a fejemben lehet ésszerűbb lett volna felhívnia szüleimet, amikor az idegen kiemelte a bőröndömet a busz fogságából. A férfi szembefordult velem és bár rémes az arcmemóriám, de azokat a vonásokat mindig megismertem volna... Az út bár hosszú volt, de a csendet nevetés és beszélgetés foszlányok hangja töltötte meg. Így találkoztam vele először tíz év után.

A boldogság, akár a jó barát, néha váratlanul állít be. Többnyire olyankor, amikor nagyon el vagyunk foglalva valami mással. Ő is ilyen volt. Nem indult könnyen a kapcsolatunk, ismerősből lassanként barátok lettünk. Kiderült, hogy ő is Pesten tanul – különös, hogy egy nagyváros, hogy el tudja rejtteni az ismerős dolgokat, – így lehetőségünk adódott, hogy többet találkozzunk egymással. Nem volt könnyű szembe menni a terveimmel, nem akartam szerelmes lenni az egyetem alatt. Csak az álmodnak akartam élni, segíteni akartam lelkileg sérült, megtört gyerekeknek. Akartam adni nekik valamit, hogy ők is érezzék, hogy a világ attól szép, mert mindannyian mások vagyunk. De a terveimmel ellentétben, Isten másként akarta, a diplomát, már egy éves feleségként és nyolc hónapos terhesként vettem át.

Én és a másik felem

... a házasság a cipzárhoz és az ollóhoz hasonlít: az egyik félnek egymagában nincs értelme ...

Dr. Pálhegyi Ferenc

Az évek gyorsan teltek. Az álmaink egymás után váltak valóra. A kisfiunk gyorsan cseperedett. Lassan a családuink a város nyüzsgésének része lett.

Jól fizető munkánk volt, meg volt a szenvedély, elegáns barátok, megfelelő lakás, nagyvárosi élet. Az évek gyorsan teltek, és már kezdtünk egymásra természetesen nézni. A napok viszont mindig ugyanúgy forogtak: gyerek, romeltakarítás, a férjem kedvében járás, mosolygás, a tökéletes élet látszata. Egy nap felkeltem, és arra gondoltam, hogy jutottunk el ideig. Nem vagyunk boldogok. Hosszú idő után először gondoltam Istenre. Valamikor út közben az élet dolgai között valahogyan szem elől tévesztettem. Rájöttem, hogy lassan kiégek, és a házasságom, gyereknevelésem, munkahelyhez való hozzáállásom már mindennapi rutinná vált. A mindennapi küzdelmekben könnyebb megmaradni Istenhez közel, de a jó mód elsodor a Szeretettől. Hosszú idő után először nyitottam ki a Bibliát. Sok mindenem gondolkoztam el aznap este, hogy hová tűnt az a gyermeki hit, amivel elindultam az úton, hogy hová lett az a biztos tudat, hogy az én családomnak Isten is része lesz. *„A tudás nem elegendő magában, mert nincsen szíve.”* (Dan Millman) Egy dolog tudni valamit, és egy másik dolog aszerint élni, amiről tudjuk, hogy helyes. Kudarcot vallottam. A házasságom csak tengődött. Kiveszett belőle a romantika. A gyereknevelés pedig pusztán az anyagi boldogságra koncentráldót, olyan volt mintha ezt tanítottuk volna a fiúknak: Jól van, most mondd szépen anyának, hogy *„globális pénz és tőkepiaci turbulencia!”* 3 éves gyerek, aki mindent megkapott. De nem tanulta meg, mi az igazán fontos az életben. Még 10 év ilyen neveléssel és mondhatjuk: *„Nem született zsarnok, csak valaki nagyon elkényeztette”* - és majd a férjemmel egymásra mutogatunk.

Bújócska Istennel

... azt hittem, ha egyszer közel vagyok Hozzád, az már nem változhat ...

“Istenem, ha te mindenütt ott vagy, hogy lehet, hogy én mégis másutt vagyok?” Annyira sokszor, annyira mélyen meg tudjuk ezt élni: hogy keressük az Istent, de nem látjuk vagy nem halljuk a szavát. De menjünk még messzebbre: van, amikor nem is keressük. *„Hmm... régen imádkoztam este...”* - villan fel néha esténként a gondolat. Talán azért nem tudok aludni, mert Isten azt üzeni, hogy Bogi ideje lenne beszélgetnünk. És ennyi, hagyom hadd lógjon. Bújócskázunk Isten elől. Azt hiszem könnyebb lett a világ részévé válni, beilleszkedni a világba. Elhinni azt, amit üzen. Elhinni, hogy többet adhat a világiasság. Nem látni a fától az erdőt. Érzem, hogy a búvóhelyem nem az igazi. Kényelmes, de mégis úgy érzem nem vagyok jól. Valami változott. Kilestem a fa mögül, és megláttam Őt. Megláttam a szemében azt a nemtetszést, amit apa szemében láttam régen, ha valamit nem jól csináltam. Kicsit engedek. Előveszem a Bibliát, beszerzek egy Mai Igét, elmegyek a családommal istentiszteletre, próbálok beszélgetni Istennel. Nyöszörgöm és tudom, hogy ő hall engem. És igen, jönnek vissza a régi

vágyak, álmok. Érzem Istent. Érzem: csalódottság és megbánás, vágyakozás, hála és célok és tartozni vágyás és örökké maradni akarás és kemény elhatározások és megerősödés. Lassan megyeget: imával, párbeszéddel. Már Istenhez bújok. És leveszem a szemem a fáról, a világról, már látom az erdőt, hogy Isten menyivel többet tud nyújtani.

A felismerés az, ami elindította az életünkben a változást. Szerettük egymást a férjemmel, de rá kellett döbbernünk, hogy egy házasságban nem elég a vágy, a szerelem. Egy házassághoz három dolog kell: Isten, egy férj és egy feleség. Csak akkor marad meg a szeretet, ha Isten is a kötelékünk része. **„A hármasság fonál nem szakad el egyhamar.”** (Préd 4:12b)

Ember tervez, Isten végez

... mi az Isten ügye mellett vagyunk, és az Isten ott van mellettünk ...

Zán Fábrián Sándor

Régi álmom volt, hogy visszamegyek szülőfalumba. Ott adok valamit az embereknek, ahol születtem. Büszke vagyok arra, ahonnan származom! Ott már messziről köszönnek nekem, a boltban a sorban állás sem teher, az ismerős társaság csacsogása mellett. Ott Húsvétkor locsolkodni járnak a fiúk házról házra. Ott Karácsonykor kántálnak a fiatalok és a szentesti igehirdetés után, az emberek barátságosan ölelik meg egymást, akár egy család. *„Itt a legszebbek az erdők, a legszélesebbek a mezők, a leglágyabb a kenyér és legízesebb a szó. Csak itt olt szomjat a víz és itt nyugszik meg a lelkem.”* (Idézet egy facebook posztról) Hiányzott Kárpátalja. Hiányzott Beregújfalú. Hiányzott a családom. De nem kérhettem a férjemet, hogy hagyjon mindent ott, a vállalkozását, amit felépített, csak azért mert honvágyam van. De tudta. Azt hiszem ő is vágyott haza. Budapest szabad, színes. Nem lógtunk ki a tömegből, nem nézett ki minket senki, mindegy, milyen színű vagy fazonú hajjal mázskáltunk, mindegy hol szoptattam meg a kisfiunkat. Mégis hazajöttünk. Vettünk a falunkban egy házat, felújítottuk. A városban kibéreltük egy helyet, ahol a férjem újra munkához látott. Én elkezdtem a Bóbita Gyermekközpontnál keresztyén gyermekpszichológusként dolgozni. Újra éreztem, azt a lendületet, amivel egyszer útnak indultam. Ott a nagyvilágban találtunk egymásra, de itt találtunk igazán vissza egymáshoz. Amint hazatértünk nem sokkal rá, Isten megáldott egy újabb élettel. Ott szültem meg a második gyerekemet, ahol születtem. Ott élünk, ahol kislány voltam. Ugyanabba a boltba járunk, ott jár a gyermekünk oviba, iskolába. A szüleim tíz percre laknak. A férjem szülei tizenöt percre. Végre igazán boldogok voltunk. Bár elsodródtunk Istentől, de visszataláltunk hozzá. Anya és apa voltunk, akikre Isten gyermekeket bízott: két kisfiút, akik úgy cseperedtek, mint a gomba.

Az idő hamar szaladt és csak úgy aprította a jelent. Mosolyogva gondolok vissza tizenhat éves énemre, sokszor voltam naiv. És sokszor hittem, azt, hogy Isten nélkül is elbírom az életet. Az élet azért

rosszabb, mint a színpad, mert gyakrabban kell meghajolni. Bár nem lettem színész, de sokszor meghajlásra kényszerültem azért, hogy Istenhez még közelebb juthassak, a megpróbáltatásokon át.

Húsz év telt el. Húsz éve bizonytalanul, ingoványos léptekkel indultam az ismeretlenbe. Húsz éve fontos döntést hoztam, ami befolyásolja azt, aki most vagyok. Nosztalgizva lapozgatom az emlékkönyvünket. Képek, álmok, jegyek, levelek, karkötők, fogalmazások. Egy levelet találok. Magamhoz. Régről.

Kedves 20 év utáni Énem!

Csak találgatni tudok, milyen is vagy te most. Furcsa dolog egy olyan valakihez levelet írni, aki ismer engem, én viszont nem ismerem őt. Jó volna, most a kezembe venni egy képet, amin rajta vagy, hogy tudjam, boldog leszel, és most nem hibázok, ha ezen az úton indulok el.

Sokat változtál? Azzá váltál, aki lenni akartál? Úton van már a harmadik baba? Tudod mi az a szerelem? Átadtad magad teljesen Istennek, és ha rád néz büszke az ő gyermekére? El tudtam vinni a szüleimet a Bahamákra, egy második házasság kötésre, amelyben megújítják az esküjüket? A testvéreimmel közel állunk egymáshoz? Tehát, kíváncsi vagyok arra, hogy kivé váltál. Még mindig szenvedélyesen bújod a romantikus könyveket? Az öltözködésed valószínű nem sokat változott, még mindig a kedvenc kombinációd a farmer és a kötött szvetter, bár remélem azért már több önbizalommal viseled.

Elmondom, hogy képzellek el. Van egy szerető férjed, akivel átéled minden nap azt a szerelemet, amit a szerelmes könyvek mutogatnak mindig. Mármint nem egy rózsaszín burokra gondolok, hanem egy olyan szerető kapcsolatra, ahol Istennel mindig sikerül megfoltozni a repedéseket. Van két gyereked: egy kislányod, aki mindentől megvédi a húgát, aki Istennel jár, de a nevelésének köszönhetően ki tudja védeni a negatív ütések; és van egy kislányod, aki mer nagyot álmodni, és tesz is az álmaiért. Csíntalanok és nem tökéletesek, de ők a legjobbak a te szemedben, és végtelenül büszke vagy rájuk. Gyerekeken segítesz, ahogy mindig is akartál? Adsz a világnak, teszel azért, hogy jobb legyen? Sokat kaptál Istentől, és minden nap azon vagy, hogy méltó képviselője légy?

Tudom, hogy nem vagy tökéletes. És ne is próbálj az lenni, hisz pont a tökéletességeink miatt vagyunk tökéletesek. Hány szerepben kell egy nőnek helyt állnia? Legyen szuper anya, bomba nő, tökéletes feleség, kiváló munkaező. 100% teljesítményt nyújtani az év 365 napjában, mindenkinek a kedvében tenni, folyton mosolyogni, makulátlanul kinézni, formában maradni, sikeres lenni minden téren. Na, kérem szépen, biztos nem vagy ilyen. Nem nézel ki mindig úgy, mint aki címlap fotóról lépett ki, nem mindig okoz örömet a család által hagyott rumli megszüntetése. A rossz napokon tiszta slampos vagy. Tedd meg ami tőled telik, és az pont elég lesz.

Hogy áll a bakancslista? Sikerült már bunge jumpingozni? Meg tanultál főzni, gitározni és angolul beszélni? Visszaköltöztél a szülőfalunkba?

Tudod, sokszor elgyengülök mostanában. Házi, érettségi, és képzeld most belekezdtem egy pályázatba, remélem, jól végződik. Minden esetre most, hogy a végére értem, sokkal tisztábban látom magamat, a céljaimat.

*Nem fogom feladni! Megcsinálom, csakis Miattad, mert tudom, hogy egy nap nagyon hálás leszel érte. Addig is bízd mindig magadat Isten terveire, és ne menekülj előle! Ne bújócskázz velem! Imádkozz hozzá úgy, hogy nem akarod úgy élni az életem, mint egy idegenvezető nélküli turista, céltalanul a saját utadat járva. Istenem, csak te tudod megmutatni, mit tegyek, és hogyan éljek, ezért azt választom, hogy a vezetésedet követem minden nap. **„Bizony itt van Isten, a mi Istenünk örökkön örökké, ő vezet minket mindhalálíg.”** (Zsolt 48:15) Él, létezz, értékeld a kis dolgokat, és mindig lásd a dolgok jó oldalát! Álmodj, küzdj, szeress, és tarts ki a végsőig!*

Szeretettel a 16 éves ÉNED!

Nem valósult meg minden, amit szerettem volna, azt hiszem nem is várhattam ilyen. Két fiam született, de úgy érzem egy kislány alakú lyuk is van a szívemen, s arra gondolok, hogy ezt Isten is látja.

A két hivatásom: keresztyén és pszichológus, lelkesz-pszichológus?

... ahogy tanárból, úgy pszichológusból is sok van, de kevés a jó ... Sterczer Hilda

Lehet-e keresztyén egy pszichológus? Mindig azt hallottam, hogy a pszichológiát világi szakmának tartják. Úgy hiszem, hogy Isten akaratával és engedélyével nyerhet egy pszichológus is egyre több betekintést a lélek működésének titkaiba, ebbe a csodálatos, színes világba. Bölcsességet kell kérnünk a Teremtőtől. Elég szeretet, hogy a tudomány csodájával tudjunk az embereknek lelki felüdülést adni. Mert magában a tudomány halott marad, mivel szeretet nélkül minden, amit mondasz hatástalan. **„Ha emberek vagy angyalok nyelvén beszélek, de szeretet nincs bennem, akkor csak egy visszhangzó gong vagy egy csengő cintányér vagyok”** (1Kor 13:1). A szavak szeretet nélkül csak zajt jelentenek. A világ nem még több tudásra vágyik, hanem arra, hogy szeretetet kapjon. Miénk lehet minden tudomány, zseni körmondat, önfeláldozó tevékenység, de ez mind nem számít, ha üresek vagyunk szeretet terén. Közelebb kell húzódnunk az Úrhoz, hogy növekedjünk hitben, szeretetben. Egyszer azt mondták nekem, hogy a pszichológia olyan, mintha a festéket összekevernénk a kulimázzal. Kérdem én, nem lehet-e ez bármire igaz? Minden jót megkeverhetünk rosszal? És nem is kell annak feltétlenül pszichológiáról szólnia. Lehet egy lelkesz is lelkesz vasárnap, másnapokon meg a falu legnagyobb szerencsejátékosa?. Lehet egy diák is otthon a legjobb gyerek, kint a nagyvilágban a

buli király? És lehet egy pszichológus is a legokosabb a bórszékében a tudományával, a valóvilágban meg heverhet romokban az élete? Azt hiszem mindegyik kérdésre a NEM a megfelelő válasz. Minden szakma, élet-állomás – szeretet és őszinteség nélkül csak egy képmutató időtöltéssé válik. Szóval igen lehet keresztyén egy pszichológus Istentől kért bölcsességgel, tanácsokkal, szeretettel.

Két útról beszél a Bibliában: a keskenyről és a szélesről. A szélesről, amelyhez a világ vezet. És a keskenyről, amelyhez meg kell ismernünk Jézus megváltó szeretetén keresztül, Istent. Az emberek, ahogy elkezdik meglátni a világot, annál inkább okosabbnak gondolják magukat. Elkezdnek maguk megküzdeni az élet problémáival. És így az a szépség amivel, az egyén útnak indul, folyamatosan megfertőződik. Az ember elkomorodott, elsötétedett tekintettel néz már a világra. Belülről elkezdi repedezni. Reped, reped, reped. És aztán összetörik.

Isten azt üzeni: **„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.”** (Mt 11:28) A Biblia bár sok mindenre választ ad, sok mindenre megoldást ad, de van, hogy az ember akkor sem találja a választ, ha ott van előtte egy életre szóló használati utasítás. És mi emberek sokszor vagyunk úgy vele, hogy mire azt elolvasni? Megoldjuk mi egyedül is. Pedig ha megnéznénk mit ír a gyártó, bizony sok időt megspórolhatnánk. Minket Isten teremtett, mi az Ő alkotásai vagyunk. A Biblia a mi használati utasításunk, amely az életről szól, és Isten, vagyis a „gyártó” gondoskodott róla, hogy minden „*egyedi gyártmányához*” eljusson. Megtudhatjuk belőle, hogy milyen céllal lettünk megteremtve, és mit kell tennünk, hogy Istennek tetsző életet éljünk, hogy Ő benne legyünk boldogak.

Céllal lettünk teremtve, hogy Istent képviseljünk, hirdessük, róla mutassunk példát. Céllal, hogy megtaláljuk az eszközeinket, amellyel adhatunk a világnak. Céllal, hogy megtaláljuk az utunkat. A kamaszkorunkat elérve, elkezdjük keresni a választ. Hogy lehetünk boldogok? Hogy lehetünk sikeresek? Hogy találhatjuk meg a hozzánk illő szakmát és hivatást? Miből tudunk majd később biztos megélhetést teremteni magunknak és családjunknak? Fura, hogy kisebb gyerekként, mennyire biztosak tudunk lenni magunkban. Mi lesz, ha nagy lesz? És rögtön jön a válasz, még az alig hat éves gyerektől: pilóta, hercegnő, fogorvos, szuperhős, író, orvos. De útközben ezek a magabiztos válaszok, valahogy elvesznek. És a választáshoz közeledve egy csapat döntésképtelen, önbizalomhiányos csapat áll a szakmaválasztás előtt. Mi történt? Nem vagy elég jó hozzá! Gondolkozz már, hogy akarsz ebből megélni? A statisztika azt mutatja, hogy erre a szakmára, már nincs kereslet.

Egy kamasz fejében bonyolult dolgok, egyenletek forognak. Zavarodottan keresünk válaszok után, mindent elraktározva magunkban abból, amit a külvilágtól hallunk. Én bennem is végbe mentek ezek az érzések. Ilyenkor kikötőt keresünk, tanácsot, biztatást, útmutatásra várunk. Azt kívánjuk, bárcsak valaki megmondaná, mit tegyünk, mik legyünk. Én sokszor gondoltam arra, hogy milyen jó lenne, ha Isten csak úgy egyenesen megmondaná, hogy mi legyek, és ezzel is megóvna attól, hogy

esetleg hibás döntést hozzak. De nem jött ilyen pontos válasz, viszont kaptam útmutatást. Lassanként. Nem jött villámcsapásként a válasz. Megtanultam, hogy fontosabb helyes döntést hozni, mint gyors döntést. Mert a rossz döntés rossz marad, függetlenül attól, milyen gyorsasággal hozod meg. Vártam, imádkoztam, beszélgettem Istennel. És Ő választ adott.

Végül hazatalálsz – Az én kislányom

... semmivel sem tudsz meglepni, két fiam van ... (Póló felirat)

„Nem csak azok az emberek a családnk, akik mellett felnövünk, hanem akiket találunk, akiket szeretünk, akik az örületbe kergetnek, akik megmosolyogtatnak.” (A holnap legendái c. film)

Senki nem tudta mi történt velem. De a szeméből végtelen szomorúság áradt. Valami elmondhatatlan bánat, ami még a mosolya mögött is megbújott. *„A szeretet az, ami az emberek lelkét meggyógyítja”* - ezzel indultam útnak, így akartam adni a gyerekeknek Istenből. Könnyebbnek hittem. tíz éves volt, de a szeméből sokkal több év nyoma látszódott. Szőke haja volt, amely csigásan göndörödött. És kék szemei, amelyek az égboltra hasonlítottak. Gyönyörű volt, trójai szép Heléna is megirigyelte volna. Mégis ha az emberek meglátták, kíváncsisággal, vegyes undorral pislogtak rá. Arca jobb oldalán, egy nagy anyajegy éktelenkedett, egy tűzfolt, ami a külsejét még inkább földöntúlivá tette.

Baba korától az otthon lakója volt. Az édesanyja lemondott róla, mielőtt még valóban látta volna. A gyermekotthon lakói már a berendezés részeként tekintettek rá. Ha szóba jött, csak úgy emlegették: a csúnyácska, akire senki nem vágyik. Senki nem ismerte, senki nem látta, mennyire vágyik arra, hogy szeressék. Senki nem látott belőle többet, csak a vörös foltot az arcán. Nem beszélt sokat, bár lehet csak azért, mert nem volt, aki hallgassa és kérdezze, nevetesse és vele nevéssen. Mindig igyekezett távol maradni az emberektől, de ha mégis társaságba került szemét lesütötte, és fejét úgy lehajtotta, hogy haja függönyként záródott össze porcelánarca körül. Magányos harcos volt.

2041. augusztus 1-jét írtunk, amikor először találkoztam vele. Egy magasra nőtt fűzfa ágai alatt térdelt, és elmélyülten tanulmányozott valamit a földön. Csendes léptekkel közelítettem felé, azon tűnődve ki ez az elhagyatott alak. Letérdeltem hozzá, és oda hajtottam a fejem az övé mellé. Egy hernyót tanulmányozott elmélyülten. Csúnyácska kis állat volt, de a kislány arcán, csodálattal telt tekintet ült. De amint észrevett, összerándult, felpattant és már futott is az árvaház sötét tölgyfa ajtaja felé. Később megtudtam, hogy a neve: Ella, vagyis mindenség. Ez volt minden, amit az anyja ráhagyott.

„A felnőtt kiönti a lelkét, csak közben hazudik, saját maga előtt is leplez. Panaszkodik, de nem a lényegről. A gyerek viszont jobbra makacs, dacos, nem árulja el csak úgy, hogy ez meg ez a bajom, viszont egy idő után rajzban, játékban esetleg kirobbanóan jeleníti meg a problémáját.” (Vekerdy Tamás) Igaza volt ennek az embernek. Ella nem volt a szavak emberre, csak nézett és figyelt. De annál

többet mondtak a rajzai, amelyekben mindig mintha egy álmát, félelmét, érzését elevenítette volna meg. Szerette a meséket, az volt az ő lelki tápláléka, amelyben tudta a gonoszt legyőzi a jó, az éjszakát felváltja a nappal. Így ismertem meg, így találtam el lassan a szívéhez, meg tanultam vele újból gyermekit álmodni. Így tanultam meg újból nem a cél a lényeg, hanem az út amin végig megyünk, az élmények, amelyeket magunkévá teszünk.

* * *

— Anya, tetszik nekem egy lány az oviban. Szülinapja lesz, és arra gondoltam, mi lenne, ha vennénk neki csokit. Összetörtem a malac perselyem, de csak öt hrvnya volt benne, és Áron azt mondta, azzal még pelenkát sem tudok magamnak venni. De mondtam neki, hogy én már tudok bilizni is, és ő kinevetett, úgyhogy bokán rúgtam, ő pedig, amiért én oda rúgtam, meghúzta a hajamat.— mesélte négy éves kisfiam nagy átéléssel, miközben kis kezeivel hadonászott a levegőben. Nem is várt válaszra, egyik témából ugrált át a másikba.

— Anya, mit jelent az a humanitárius? Az egyik óvó néni, mindig azt hajtogatja nekünk legyünk mi is azok.—kérdezte tágra nyílt szemekkel.

— A humanitárius? Az ugyan az, mint a vegetárius annyi a különbség, hogy az embert eszik, nem zöldséget.—jön be nagy okosan nyolc éves kisfiam, huncut fénnel a szemében.

— Áron! Ne mondj ilyeneket. Jobban megjegyzi, amiket mondasz, mint gondolnád. Te vagy a bátyja, mutass neki példát. Menj szépen és magyarázd el neki rendesen, hogy mit jelent!—szólok rá nagyfiamra, a hálószoba felé mutatva, ahol Krisztofer, mint a bolongomba szaladgál körbe-körbe, azt kiabálva, hogy az óvó néni emberevő. Nagyfiam arcvonásai komollyá váltak, és mint fontos küldetéssel indult a szoba felé.

Ha családról van szó, a szívünk mélyén mind gyerekek vagyunk még. Nem számít, hány évesek vagyunk, mindig kell egy hely, amit otthonunknak nevezhetünk.

Nem könnyű anyának lenni, de ennél nagyobb kalandot nem tudok elképzelni. Néha csak a fejem fogom, néha egy lakatlan szigetre vágyok csak, de aztán büntudatom támad, ahogy belenézek abba a három ragyogó szempárba, amelyekre egész életemben vágytam. Szeretembe öntötték az álmaimat. És általuk minden este szavakba öntöm a történetünket:

— Anya mondasz nekünk egy mesét? —néz rám nagy kerek szemével fürtös hajú angyalkám, miközben mind három gyermekem apjuk ölelésébe bújik, várva egy újabb álmodó történetre, amely emlékeztet és élni tanít.

Életünk meséje

... ami egy gyerek agyában, lelkében zajlik, a mérhetetlen kíváncsiságot a világ iránt, ezt nem lehet elvenni tőle ...

Csukás István

„Egyszer volt... Nem is olyan régen. Szeptember vége felé jártunk. Ebben az évben is megrendezték az Óperencián túli kastélyban az őszi jótékonysági bált, a legszegényebbek megsegítésére. Királyok, hercegek, nemesek, lovagok is voltak a vendégek között. Összegyűlt az ország apraja-nagyja, hogy áldozzon a jó ügy érdekében. A bálozók ámulattal jártak körbe a teremben, csodálattal és félelemmel vegyes pillantásokkal méregették a varázslényeket. A kastélynak egyik nagy tartó oszlopa mellett egy aranyüllőn állt egy előregeedett kinézetű madár, amely egy félig kopasztott pulykára hasonlított. Nagyon betegnek tűnt. Gyönyörű tollazata megfakult, hangja rikácsoló lett és már nehézkesen tudott csak repülni, ezért ha tehette már csak fészkében gubbasztott. Valaha csodálatos lehetett. A szeme tompa volt, és ahogy az emberekre bámult ismét kihullott a farkából pár toll. Az emberek nagy kanyarban kerülgették, összesűgva egymás között. Féltek az ismeretlen állat hátborzongató külsejétől. Mindenki tanácstalan volt, miért hozatott királyuk egy ilyen csúfságot az udvarba. Az est második fénypontja, Alexander herceg fellépése volt. Híres volt ő okosságáról, bátorságról, megfontoltságáról és humoráról. Nappal az országot járta kalandot keresve, hogy hogyan segíthetne hazáján. Mintha mindig a főnix dalát hallgatta volna, hogy az öntsön bátorságot igaz szívébe. Az emberek tisztelték és szerették, egyrészt önzetlen bátorságáért, másrészt mókás jelleméért. Ezen az estén is tartogatott az embereknek valamit, amivel ezt az estét is felejthetlenné teheti számukra, ezzel is át adva az embereknek, micsoda különlegesek is lehetnek a percek. Úgy vélte, a gonddal és bajjal túlterhelt elmének szüksége van arra, hogy humoros történetekkel jó kedvre derítsük, pihentessük. A bőségesen megterített asztal mögött ült ünnepi ruhájában felesége mellett, és többnyelvű társalgást folytattak Istenről, a világról, a királyról, a szórakozást pedig a jó ételek, a borssal fűszerezett bor és a tánc tették teljessé. Alexander felugrott az asztaltól, az asztalra csapott és elkezdte mesélni vicceit. Régen volt, úgyhogy csak ezt jegyeztem meg: Egyik barátom szekérével mentünk az úton. Szépen gurultunk, amíg a szekér fa kereke ki nem esett és ketté nem törött. Ott álltunk a semmi közepén, egy háromkerekű szekérrel. Megláttunk egy varázslót, rádőlt a lábára egy fa és a kiszabadításért cserébe egy kívánság teljesítését ígérte. Kiszabadítottuk az öreget, adtunk neki enni és inni. Mondtunk, hogy csináljunk nekünk egy kereket. Ő mondta, hogy bár öreg, de nem bánja megpróbálja. Fogta, csinált bár guggolást, csípőmozdulatot és csinált egy fiatalos cigánykereket. Mi meg álltunk ott tátott szájjal, és továbbra is három épp és egy törött kerékkel. Az este hamar eltelt, és az emberek nevetését lassan csend váltotta fel. A reggel közeledtével már mind haza szállingóztak.

A kastély bálterme kiürült, már csak a madár nehézkes lihegése hallatszott az üres teremben. Fáradt szemei már csukódtak lefelé, amikor egy pucér láb csattogása hallatszott a márványpadlón.

— Szia, én Enna vagyok.—ült le toprongyos, évektől megtépázott ruhájában egy szőke hajú kislány a megviselt madár elé. —Este bekukucskáltam az előkelő királyokra és nemesekre, és láttam, hogy az emberek milyen nagy kanyarból kerülgetnek téged. Tudod én, megértelek, tőlem is félnek az emberek. Bár nem tudom miért. — tűnődött el a gyermek. — Azt hallottam, hogy te nagyon bölcs vagy. Mond meg, miért van az, hogy engem senki nem szeret? Tudod nekem nincs se anyám, se apám. Most kerültem ide a kastélyban, a király szolgálatában. A templom lépcsőjén találtak rám diakónusok, mikor még csecsemő voltam, ők nevelgettek. De aztán, kiderült, hogy én rosszfajta vagyok, és nem vagyok oda való. Így beküldtek a király udvarában, hogy a konyhában legyek szolgáló. Hát ez az én történetem. Tudom, nem vagyok könnyű eset. De én nem akarok rosszat. Csak van, amikor véletlenül butaságot csinálok, pedig csak vicceset akarok, hogy megszeressenek. Nem akarok megbántani senkit. De úgy látszik, hogy mindig ezt teszem. Hiszen már Isten sem szeret. — törölgette meg szemét Enna, ezzel még jobban eldörzsölve az ott éktelenkedő korom darabot.

— Az nem lehet. Hiszen, a szeretet az ő természete, Isten maga a szeretet. — ültem le a kislány mellé. — Ő teremtette a bolygót, a virágokat, fákat, csillagokat, ő teremtette az embert, ő teremtett téged. Ezért születél, hogy Istent szeresd és, hogy ő szeressen téged. Szeret, akár úgy gondolod, hogy kiérdemled a szeretetét, akár nem. — mondom, miközben letörlöm a kormot tágra nyílt szemei mellől. Néz, hallgat egy darabig, aztán felpattan és elfut.

A nagyterem újra csendbe burkolózik, már halk suttogás sem hallatszik. A madár még néz egy darabig. Bölcs szemeiben fáradtság tükröződik, míg mintha csőre mosolyogna. Nevetséges.

Virág illata járta át a levegőt, miközben a napsugara egyaránt simogatott minden arcot kivételezés nélkül. Kint a füves réten két kislány ütögette egymáshoz fakardját, miközben megjegyzéseket fűztek egymás küllemére.

— Hitvány gonosztevő, lesújt rád haragom.— szólt az egyik kislány, miközben erőteljesen lesújtott testvére kardjára.

— Nem akarok megint gonosz lenni. Mindig én vagyok, és nekem kell a végén veszíteni. — szólt durcásan a kisebb fiú.

— Hát, sajnálom. Előttem kellett volna születned. — jött az okos válasz az elsőszülöttől.

— Fiatalemberek, mit szólnátok egy kis uzsonnához. Finom zsíros kenyér, almával.—szólok, miközben magamhoz ölelem a két törékeny kis fiú testet.

— Anya! — tol el magától nagyobbik fiam, — a nagyfiúkat nem ölelgeti az anyukájuk. Ugye ezt nem látta senki? Így elveszítem a tekintélyemet. — néz rám komolyan tíz éves fiam William, aztán megfordul

és elindul a konyha felé. Megbántva ölelem magamhoz kis fiamat, Harryt, de mégis boldog vagyok, hogy ő legalább még engedi: öleljem.

Gyorsan eljött az éjjel, újra a Hold fényébe burkolva a világot. A már pucér pulykára hasonlító madár, most is ott ült a helyén változatlanul. Siető lábdobogás hallatszott, aztán az állat elé újból lezöttyent egy megtépázott kislány.

– Szia. Nem tudom miért jöttem vissza hozzád. – jött a bizonytalan válasz.

– Talán mert beszélgetni akarsz. És az érdekel vajon komolyan gondoltam-e azt, amit tegnap mondtam. – mondom most már kellő távolságra maradván, nehogy elijesszem megint. – Igaz?

Egy darabig hallgat, de aztán bólint miközben a kopasz állat szemébe bámul.

– Komolyan gondoltam. Isten nem azért szeret, aki vagy és amit tettél, hanem azért szeret, aki Ő, és amit Ő tett. Isten teremtett téged, és Ő szeret téged. Ehhez nem férhet kétség. Nem tehetsz semmit, hogy Isten jobban szeressen, de nem tehetsz semmit azért sem, hogy kevésbé szeressen. Ugyanannyira szeret a jó napjaidon is, mint a rossz napokon. Az Ő szeretete nem a teljesítményeden alapszik. Ránk néz, és ezt mondja: 'Eldöntöttem, hogy szeretlek! És ez ellen nem tehetsz semmit!' Még akkor is, amikor rettenetesen rosszak vagyunk, Isten akkor sem szűnik meg szeretni minket. Ez valójában csodálatos kegyelem! – ismételem el neki szavaimat. – Holnap kirándulni megyek a fiaimmal és egy barátommal, örülnék, ha velünk tartanál. Reggel hétkor indulunk a nagy tölgyfától.—mondom, ahogyan kísétálok a teremből, egyedül hagyva a kislányt a gondolataival.

Már a nap régen fent mosolygott az égen, mire kis kiránduló csapatunk elindult. Enna is eljött, hamar össze is barátkozott Williammel és Harryvel. Már messze előttünk jártak, pillangókat kergetve, virágot szedve és almát rágcsálva. Csendben sétáltunk egymás mellett. Aztán a gyerekek elkezdtek szaladgálni körülöttünk. Vidámság is volt, addig, amíg William meg nem botlott egy gallyban és hasra nem esett. A térde kicsattant. Bekötöztem neki, és meg akartam puszilni a homlokát. De persze megint nem engedte. Helyette rám förmedt, hogy ne puszilgassam már, mert ő már nagyfiú ehhez. Felpattant és előre bicegett. Egy pillanatig csendben álltunk ott mind a négyen a távolodó alakot bámulva, aztán Harry fogta oda jött és magához ölelt, ezután éreztem, hogy egy másik pár kis kéz is csatlakozik.

A gyerekek hamar összeszoktak, és Ennára egyre többet panaszkodtak a konyhások, hogy most már csak játszani jár. Szerettek együtt lenni, férjemmel is hosszú délutánokat játszottak végig a kastély udvarán szaladgálva, bújócskázva, kardozva. Megszerettük egymást még jobban, és már megszokássá vált, hogy a családi túrákra, vasárnapi istentiszteletekre Enna is velünk tart.

Egy nagyon komoly megfontolás után a férjemmel eldöntöttük örökbe fogadjuk Ennát, hogy a családjunk tagja legyen teljes jogon.

Este volt, már a bagoly javában huhogott. A fiúknak mesét olvastam a bátor lovagról és a sárkányról. Ahogy befejeztem összecsuktam a könyvet, és lágy puszit leheltem Harry pihés fejére.

William nem aludt, nagyra nyílt szemekkel nézett rám. Csendben leültem az ágya szélére, és a kezembe vettem gyermek kezét.

– Anya, ugye még szeretsz engem?—kérdezte könnyes szemekkel. – Én, nem akarlak bántani, csak nem tudom, hogy mutassam ki, hogy szeretlek. Félek, hogy már a szívedben nem marad nekem hely.—mondja, ahogy elmorzsol egy könnyet a szeme sarkában.

– A szeretet a szíved megélése. A szeretet osztatlan, korlátlan, nincs kerete, nem fogy el. Szeretlek téged, szeretem Harryt, szeretem apát és szeretem Ennát. Tudod, sok mindenki belefér a szívünkbe. De a szeretet nem természetes. Mert bizony meg kell tanulnunk, szeretni. Én is mindennap tanulok. Tudnod kell, hogy szeretni nem gyengeség. „A szeretet fegyver. Mindig is az volt. Csak hát kevesen tudják, hogyan kell forgatni.” Minden nap gyakorolnunk kell. De nem csak szavakban, mert igazán a tettekben nyilvánul meg.—mondom miközben pusztit nyomok összeráncolt homlokára. – Gondolkodj. Fáj az, ahogyan viselkedsz velem, amikor eltaszítasz magadtól. A szeretet nem gyengeség, az lehet egy lovag legnagyobb erénye, ha van benne szeretet és nem gyáva azt kimutatni az emberek felé.—mondom, miközben felállok. – Jó éjszakát! Vigyázzon rátok az Úr!

* * *

A madár már nagyon fáradt volt. A bálterem ablakán beszűrődő fény angyali glóriába vonta. Egy magányos alak volt társa az esti órában.

– Enna! Mi a baj? – kérdezem, ahogy leülök mellé.

– Nem fogadhattok örökbe. Én nem vagyok elég jó nektek. A szüleimnek sem kellettem, még az apácák is azt mondták nem vagyok jó semmire. Hisz értéktelen vagyok.—mondta megtörtén.

– Első este azt mondtad, azért csinálsz butaságokat, hogy mások megszeressenek. Nem kell senkinek bebizonyítanod, hogy értékes vagy. Mert te már alapból rendkívül értékes vagy. Sosem leszel értékesebb Istennek, mint amilyen most vagy. Sosem fogsz kevesebbet jelenteni neki, mint amennyit jelentesz most ebben a pillanatban. Megfizethetetlen vagy. Egy mestermű vagy! Nem a tetteid tesznek értékessé, hanem az, hogy kihez tartozol. Olyannak vagy megformálva, amilyenek lenned kell. Nem kell próbálkoznod, hogy más legyél. Nem vagy tökéletes. Egy bűnös, megtört ember vagy. De értékes vagy. És mélységesen szeretve vagy Isten által.—mondom Enna szemeibe nézve.

Ekkro hirtelen az aranyüllőn a madár lángba borult körülötte és az utolsó porcikájáig elhamvadt a fészkeivel együtt. Mikor a hatalmas lángok elcsitultak, az addig meredten néző emberek, nagy meglepetéssel vették észre, hogy a madár fészke épen, és sértetlenül ott van ahol eddig, és látták, hogy a fészek közepében lévő hamuból egy ifjú és csodálatos madár áll fel. Belenézett a két nagyra meredt szempárba, az immár hattyú nagyságú, karmazsinpiros tollú madárra, amelynek csőre, karmai és hosszú farktollai már aranyból voltak. Egy Főnix volt. Egy könnycsepp hullott ki szeméből és a kislány

maszatos arcára esett. Meglebbentette szárnyát és kirepült a bálterem nyitott ablakán a holdfénybe. Ott ráfeküdt egy könnyű szellőre, és örökre eltűnt. Csak egy búcsú dalt hagyott maga után, amely Alexander lovag családját egész életében elkísérte. S feleségét, vagyis engem megtanítva egy újabb fontos leckére: 'Nincs olyan, hogy átlagos pillanat. Minden másodperc ajándék, amelyből nem tudjuk, mi süllhet ki: lehet az pulyka vagy esetleg egy újjászültet Főnix.' „– fejezem be mesémet, nagyot ásítva.

* * *

A család több mint pusztá DNS. Olyan emberek, akikkel törődsz, és akik törődnek veled. (NCIS c. film)

Már Krisztofer elaludt, a többiek pedig félszemmél pislognak már rám.

– Gyönyörű mese volt! – mondja a férjem. Miközben minden tudó mosollyal rám nézett.

– Én is szeretlek anya!—bújik álmosan az ölelésembe Áron.

— Ez a mese rólunk szólt?—kérdezte Ella, de már feje álmodva bukott le. Vele lett teljes a családuknk. Azt hiszem, mikor először láttam éreztem, hogy mi összetartozunk. Hosszú utat tettünk meg, de végül célba értünk. Hamar az életünk részévé vált Ella, adott nekünk valamit, ami addig hiányzott az életünkéből. Minden gyermeknek szüksége van valakire a szíve csücskében, valakire, aki szurkol neki, és hisz benne ezt mondva: „Tudom, hogy meg tudod csinálni! Hiszek benned! Szerintem óriási vagy! Te vagy a legjobb! Hajrá! Melletted vagyok. Tudom, hogy meg tudod csinálni!” A gyerekeknek szükségük van arra a magabiztosságra, amit csak egy szülő adhat nekik. Istentől ajándékba kaptuk egymást, nem hagyományos csomagolásban. Könnyű volt összeszoknunk, olyan volt, mintha mindig egymásra vártunk volna.

Talán majd egyszer elmagyarázom nekik, hogy ők azok, akik ihletet adnak az életre. Mert tudom az én Alexander hercegem nélkül, unalmas lenne az életem, szarkalábmentes lenne a szemem sarka és nem lenne inspirációm, hogy a latyakos időben is meglássam és meglátassam a szépet. Mert tudom, az én Willamem-Krisztoferem nélkül zűrzavarmentes lenne a napom, nem lenne a falunkon kávé, nem lépnék rá a kis autóira, nem fognám a fejem az óvó nénik előtt a komoly beszólásai miatt és puszi mentes lenne a napom. Mert tudom, az én Harrym-Áronom nélkül vitamentes lenne a napom, nem tanulhattam volna meg milyen fontos, hogy kimutassuk a szeretetet, ne csak magunkban érleljük, hanem másnak is átadjuk. Mert tudom, hogy az én Ellám nélkül, férfiuralom lenne, és továbbra is lenne egy lyuk a szívemen. Nem tudnám, milyen fontos, hogy minden sebünket át engedjük Istennek, a teljes gyógyulásért, nem tanultam volna meg, hogy a hibánk is arra vannak, hogy Istent dicsőítsük velük, elfelejtettem volna, mi miatt is szerettem bele az emberekbe.

Jézus megváltott a szeretetével, ezzel a megbocsátással esélyt adott a teljes gyógyulásra. Az ő szenvedése volt az, ami lehetővé tette, hogy bűneink eltörlődhessenek, és így Isten királyságának teljes jogú lakóivá válhassunk. Az ő könnyei voltak azok, amelyek gyógyulást jelenthetnek a mi sebeinkre. Ezt jelentette számomra a Főnix. És azt, hogy az ember, annyi esélyt kap Istentől, hogy újrakezdje. Nem törli el a múltat, emlékeztetőnek megmarad. De még ha a múltján nem is, de a jövőjén változtathasson.

Azt hisszük a sors gonosz rabbá tesz, határtalan elégedetlenséggel szidjuk sokszor, mondván mi nem ezt érdemeljük. Pedig a mester, tudja, mit csinál. Nem tűrést, szenvedést, megalázkodást kíván, hanem, hogy megmaradjunk embernek acélosan, hajthatatlanul. Így kiérdemelve majd az Ő mennyei királyságát.

Isten gyermeke vagyok. Bogi. Anya, feleség, szerető, barát, társ. Gyerekpszichológus vagyok. Elfogadtam Jézus Krisztus szabadítását és befogadtam Őt az életembe. Bölcsességet kértem tőle. A Jakab 1:5-ben ezt írja: **„Ha pedig valakinek nincsen bölcsessége, kérjen bölcsességet Istentől.”** A bölcsesség ajándék Istentől. Minden megtalálható egy személyben, Jézus Krisztusban. Kérem Istent ma is minden nap: **„Jézus, segíts az embereknek az én szavaim, kezeim által! Szeresd az embereket az én szívemmel! Add elmémbe a Te bölcsességed!”**

Hiszem, hogy ha valamit Isten dicsőségére, az ő vezetésével végezzünk, az mind az Ő dicsőségére is van. Legyünk halászok, autószerelők, pékek, orvosok, már ha Isten nevében cselekszünk, akkor Ő mosolyog.

Összegzés

... egy élet néhány mondatban ...

Miután megszülettem, egy évig nem jutottam szóhoz, attól a meglepetéstől, hogy én most tulajdonképpen hová is kerültem. De otthonra találtam, és a szeretettől, amivel elhalmoztak, lassan én is megtanultam szeretni. Biztonságos menedékemből, azonban egyre jobban ki kellett merészkednem. Lépkedtem, pergett előttem a sok élmény, lecke, érzés, öröm, fájdalom és hirtelen kint találtam magamat a nagyvilágban. Azok az emberek, akiktől azt vártam sose engedjék el a kezem, kénytelenek voltak megtenni. Meg kellett tanulnom felnőttnek lenni. Rá kellett jönnöm, hogy a világ bonyolultabb, mint egy limonádé könyvben elolvasott romantikus történet. Éreztem magam egyedül, éreztem úgy, hogy kevés vagyok, de akkor mindig meghallottam Őt... Éreztem a nagyvilágot, éreztem a sikert, éreztem a szerelmet, és rájöttem, hogy mindez kevés. Mert Nélküle nem voltam boldog. Az önbeteljesítésben kerestem az örömet, de Isten megmutatta, hogy azt csak benne találhatom meg. Ő általa lett áldássá az életem. A szívem, képességeim, személyiségem és tapasztalataim ezek tesznek engem egyedivé; ettől vagyok Én. Isten teremtett engem ilyennek. Az egész világon senki nincs hozzám hasonló. Megláttam ezt az Úrban, és ezután már nem a saját fejem szerint, hanem Isten akarata szerint akartam a világot jobb helyé tenni. Visszataláltam a szeretethez. Hazataláltam.

Annyi áldást kaptam Istentől. Sokszor nem várt csomagolásban bukkant fel előttem az ajándéka. Tanultam nap, mint nap. Sokszor éreztem, hogy fáj, és nem olyan egyenes dolgok vezetnek a célhoz, mint ahogy hinném. De meg tanultam Istennel harcolni. A próbáim által még jobban megerősödtem Benne.

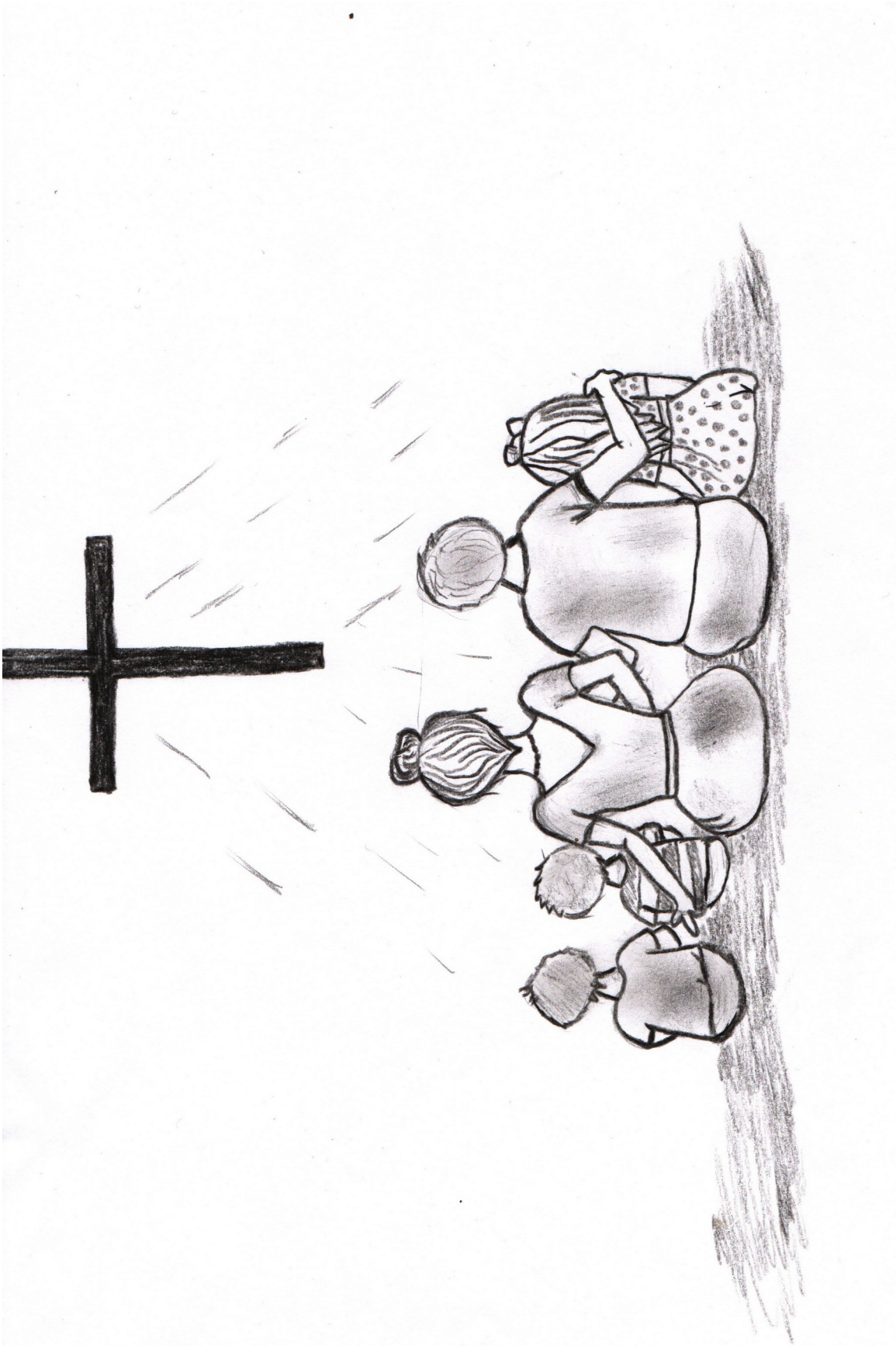
Esélyt kaptam az életre, álmodtam, futottam, elestem, Isten felállított és megmutatta nélküle nem érdemes futni.

Mellékletek

... a 20 évvel ez utáni énem rajzai. Édesanyám egy tehetség ...

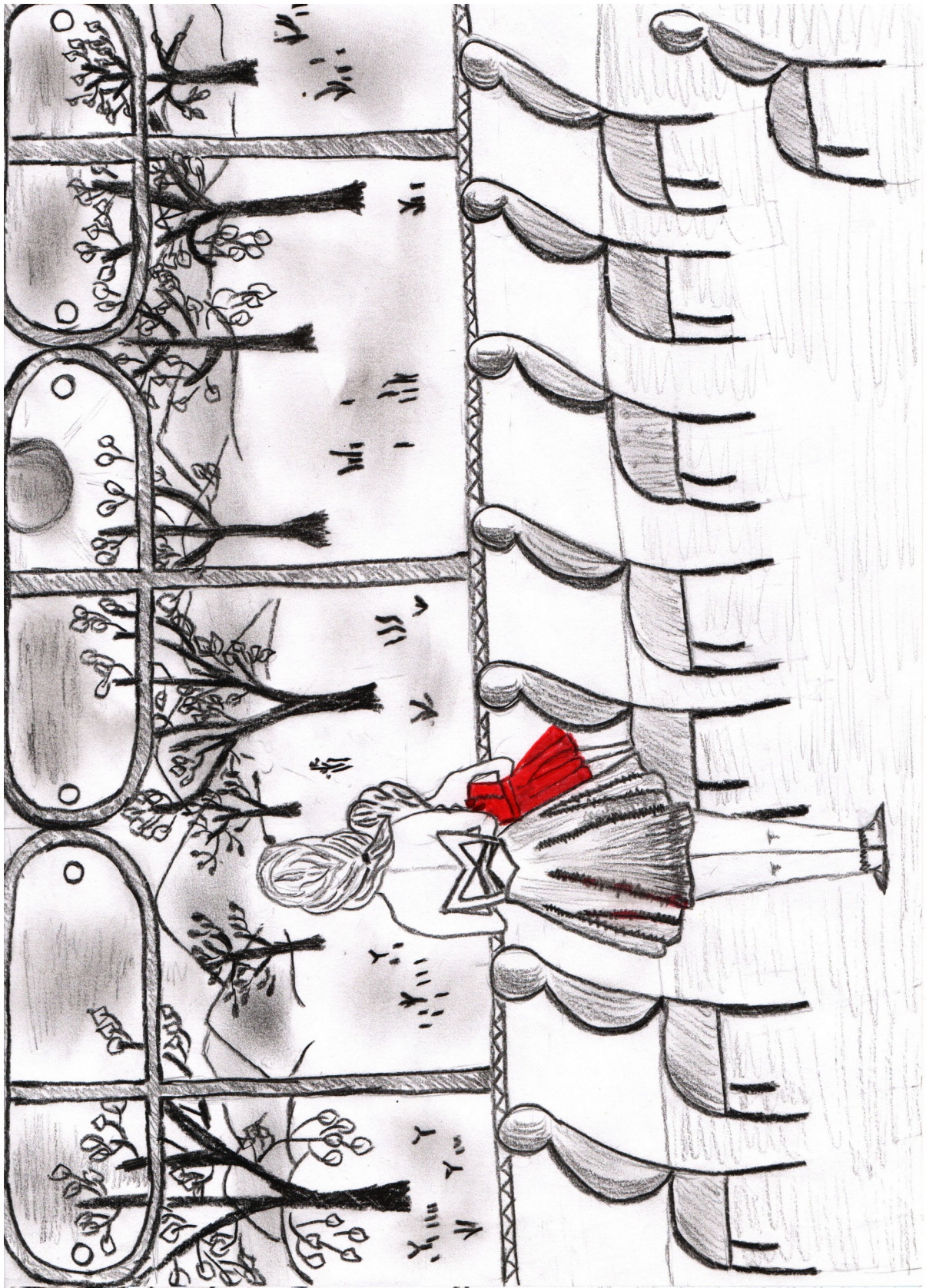
A spontaneitás oltárán

Együtt ...

Álom a nyárról

Isteni csodák

Megújuló kegyelem